

Esop și ștrengarul

Gheorghe Asachi

Și-n anticul timp d-eroi
Ștrengari erau ca la noi,
Carii din exces de minte
Derâdeau și cele sfinte.
Cel ce nu li semăna
Prin minciuni se defăima.

Spune istoria c-Esop
Au fost hâd, ghebos și șchiop,
De el pruncii se speriau,
Iar nebunii îl derâdeau.

Îns-acea tristă figură
Era vas d-învățătură,
Ce prin fabule o mie
Au ajuns și-n Românie.

Esop, sclav când fu-n Efes,
De patronul său trimes,
Trecând în o zi pin stradă,
Alungat au fost d-o ceată
De ștrengari ieșiți din șatră,
Dintre care-unul cu-o piatră
Nemeritu-l-au în șale,
Că-i veniră ameteți.

Neputându-și răzbuna,
Pe ștrengarul lăuda
Esop pentru ghibacie
Și i-au zis: Rău pare mie
Că nu pot să fac alt dar
Decât numai d-un dinar.

Dar vezi cela ce-au trecut,
Decât mine-i mai avut;
Pre el de vei nemeri,
Înzecit te-i folosi.
Deci ștrengarul lăudat
De câștig s-au apucat
Ș-așa bine au chitit
Că-n cap ținta au nemerit.

Îns-acest avut bărbat,

Fiind public magistrat,
Un sergent privighitor
Prins-au pe cel praștiilor.

Și în loc de mulțămită
Dădu ceartă-agonisită.
Iar poporul adunat
La dreptate au aplaudat.